

Varthän är du på väg veterinär?

Samhällets förväntningar på vår yrkeskår är stora: veterinärer behövs i många roller. Livsmedlen måste vara etiska och säkra, en allt mera varierad skara sällskapsdjur förväntar sig allt mera krävande vård som man också är beredd att betala för, i stället för att sköta ett produktionsdjur måste man behandla hela besättningen och därtill också produktionsutrymmena. För tillfället klagar alla över en brist på veterinärer. På hösten börjar sjuttio nya studenter vid fakulteten, men ett större antal utexaminerade veterinärer än för tillfället får man först om sex år. Men är en ökning av mängden tillräckligt för att rätta till underskottet? Det är inte lätt att få arbetstagare till dåliga arbetsmiljöer, trots att man ökar på antalet aktörer. Å andra sidan förändras uppgifterna och veterinärerna måste hela tiden vara beredda på nya utmaningar.

Den nya lagen om veterinärvård, som skapar sina regioner, torde förvandla veterinärens uppgifter från en diversearbetares jobb till en specialists arbete. Regionerna innebär, både ur ett faktaperspektiv och ur en enskild veterinärs synvinkel, en möjlighet att bättre sköta om saker. Inom större enheter kan uppgifterna fördelas på ett vettigt sätt, så att varje enskild veterinär ordentligt kan fördjupa sig i sina egna uppgifter. Bundenheten vid arbetet kan lindras genom större områden för dejourering och inom regionen är det möjligt att åtskilja övervakningsuppgifter och praktik samt arrangera arbetsfördelningen på ett smidigt sätt. Lagen om veterinärvård torde ge goda möjligheter till att i regionerna bygga upp goda arbetsmiljöer för veterinärer, men för att åstadkomma fungerande helheter behövs samarbete och en förmåga till nytänkande. Därtill är det nödvändigt att få statliga anslag till regionerna för övervakning av djurhälsa och – välbefinnande.

Veterinärutbildningen och den veterinärmedicinska forskningen ge svar på de nya utmaningarna och rikta in sig på det kommande. Varje enskild veterinär behöver inte vara specialist på alla områden, trots att alla bör utexamineras som generellt legitimerbara veterinärer. Trots att en specialisering sker först efter utexamineringen är ett val av studieinriktning av nöden redan under studietiden. Vi behöver en allt större mängd specialiserade veterinärer till allt mera specialiserade uppgifter. För att stärka branschens utveckling och kunnande är det nödvändigt med högklassig veterinärmedicinsk forskning och den senaste vetenskapliga kunskapen bör utnyttjas i utbildningen och i det praktiska arbetet. Rekryteringen av kunniga och motiverade veterinärer till forskare är en viktig del av helheten. Här räcker det inte nödvändigtvis med ett utmanande arbete, utan arbetsmiljön och avlöningen bör också vara i skick.

Vid fakulteten behöver man ett studentmaterial, som förmår reagera på veterinärernas mångsidiga yrkeskrav. Den allmänt rådande uppfattningen om veterinäryrket är fortfarande mycket ensidig, den agrara Herriot har bara ersatts av en urban smådjursveterinär. Vi behöver förvisso goda smådjurspraktiker, men tillika bör man kunna locka begåvade studenter som är intresserade av de olika aspekterna i ett mångfacetterat yrke. Prioriteringen av intressen skiftar under studietiden, men ett mångsidigt studentmaterial redan i början av studierna vore till gagn för hela yrkeskåren. I jämlikhetens namn borde man också sträva till en könsbalans.

Samhället förväntar sig allt mera av veterinärerna. Sakkunskap allena räcker inte. En veterinär måste också kunna leda, förhandla och kommunicera. Därtill behövs samarbetsförmåga och kunnighet i mänskliga relationer. Enligt färskta enkäter (utbildningsbilagan i Helsingin Sanomat i slutet av februari och City-lehti) är vi flitiga, empatiska, intelligenta, ärliga och eftertraktade som äktenskapspartners, så vi har all orsak att tro på oss själva och modigt ta emot alla utmaningar vi ställs inför samt också omarbete våra arbeten och arbetsuppgifter så de behagar oss.

Sanna Hellström
Ordförande, Finlands Veterinärförbund